

Naša vsa četrtak
in velja s poštnino
vred in v Mariboru s
poštovanjem na dom
za celo leto K 5.—
za pol leta „ 2.00
za četrt leta „ 1.30

Narečnina se pošilja
upravnilstvu v tiskarno
sv. Cirila, koroške
ulice št. 5. List se
pošilja do odpovedi.

Določniki katol. in
protestantskega dnarstva do-
živajo list brez po-
sobne naročnine.

SLOVENSKI

GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Poznamo! Moji dobi
se v tiskarni in pri
gospodu Nevala-u na
velikem trgu po 10 k.

Rekopis se ne vra-
čajo, neplačani listi
se ne sprejemajo.

Za oznanila se plačuje
od navadne vrstice,
če se tiskane enkrat,
po 12 k, dvakrat 18 k,
trikrat 24 k.

Štev. 37.

V Mariboru, dne 15. septembra 1898.

Tečaj XXXII.

Naša cesarica Elizabeta umorjena.

Naša cesarica Elizabeta je bila v soboto umorjena . . . , tako vzdihuje že nekoliko dni bolešno cela Avstrija. In z nesrečno Avstrijo čuti veliko žalost vsa Evropa, čuti ves svet, kamor-koli je dospela grozna novica.

Bolehna žena, ki nikomur ni storila nič žalega, ki nikdar ni posegala v politiko ne na jedno ne na drugo stran, postala je žrtva hudobne, zločinske roke. Le samo zaraditega je morala umreti, ker je bila soproga povsod spoštovanega in mogočno uplivnega vladarja avstrijskega. V strašnem umoru je dal zločinec duška svojemu velikemu sovraštvu do vsake višje osebe in oblasti. Brez osebne krivde, celo nedolžna je morala blaga cesarica izdahniti svojo dušo.

Uboga cesarica! Vsemogočni Bog daj ji večni mir!

A še večja je naša žalost, ko se oziramo v teh trenutkih na svojega preljubljenega vladarja. Koliko britkega je že moral pretrpeti ves čas svojega vladanja! Ustrelili so mu brata Maksimilijana, neprijazna usoda mu je ugrabila sina jedinca, prestolonaslednika Rudolfa. Sestra cesarice, vojvodinja Alica, je lansko leto v dobrodelnem zavodu v Parizu živa zgorela. In sedaj zopet nov udarec zanj, hujši od vseh drugih! Na tuji zemlji umorila mu je hudodelna roka njegovo ženo, njegovo sovladarico. Kako globoko mu je morala raniti strašna novica njegovo plemenito srce!

Težek, strašen je ta udarec za našega milega nam cesarja. Toda kakor je prestal že toliko burnih viharjev v svojem življenju, tako upamo, da bo prestal tudi tega najhujšega, opirajoč se na božjo pomoč in ozirajoč se na neomejeno ljubezen iz srca mu vdanih narodov.

Slovenski narod ob tej priliki zopet poklada svojo ljubezen in vdanost pred cesarski prestol ter se s celim srcem obrača do nebes z besedami:

»Bog ohrani, Bog obvari — Nam cesarja, Avstrijo!«

Náša cesarica †

Geneva, 10. septembra (3. uri 40 min. pop.) Cesarica avstrijska zapustila je ob 12. uri 40 min. popoldne hotel «Beaurivage» in je šla proti pristanišču na parnik. Med potom plnil je nekdo na cesarico in jo sunil z bodalom. Cesarica padla je na tla, vendar se je zopet vzdignila in dospela na parnik, kjer je kmalu potem padla v nezavest. Kapitan ni pustil, da bi parnik odplul, vendar je pozneje vsled prošnje cesaričinega spremstva dal znamenje za odhod. Kmalu po odhodu ustavil se je parnik in se je povrnil v pristanišče. Cesarica se ni več zavedla in nesli so jo nazaj v hotel «Beaurivage.» Obleka Nj. Veličanstva kazala je krvave madeže. — Zločinca so prijeli. Hitro so poslali po duhovnika in po zdravnika. Toda zdravnika nista mogla zabraniti smrti. Nj. Veličanstvo cesarica Elizabeta umrla je nekaj trenutkov potem, ko se je povrnila v hotel «Beaurivage.»

Morilec cesarice Elizabete je neki v Parizu rojeni laški anarhist, imenovan Luccheni.

Dunaj, 10. septembra. Prvo poročilo, ki je prišlo na Dunaj o nesreči, je poslala dvorna dama cesarice, grofica Sztaray. Brzjavka je bila naslovljena na generalnega adjutanta grofa Paarja. Grof Paar, ki je imel opraviti s pripravi za cesarjevo potovanje k manevrom na gorenje Ogersko, je dal takoj napreči in se je peljal v Schönbrunn k cesarju, katerega je to poročilo globoko pretreslo. Kmalu potem sta prišla k cesarju tudi ministra Goluchowsky in Thun, katera sta bila obveščena po švicarski vladi. Po vsprejemu obeh ministrov ni cesar danes z nikomur več govoril. — Ko je cesar zvedel za grozno novico, je padel na stol ter zaklical: «Torej tudi najhujše me je moralo zadeti!»

Zivotopis.

Cesarica Elizabeta je bila rojena 23. decembra 1837 kot hči Maksa, vojvode bavarskega. V Išu se je naš cesar seznanil z njo in dva dni pozneje se je tudi poročil. To se je zgodilo 18. avgusta 1853. Istega dne je šla cela vojvodska obitelj v Išu v cerkev k sv. maši. Tudi mladi cesar je bil navzoč. Ko je maša minola in je duhovnik se namenil od altarja, pristopi cesar s princezino Elizabeto prednj ter ga prosi blagoslova rekoč: «Gospod župnik, blagoslovite naju, to je moja zaročenka!» Poroka pa se je izvršila dne 24. aprila 1854. Že dne 20. aprila 1854 zapustila je nevesta glavno mesto Bavarske, Monakovo. Solznimi očmi se je poslavljal

od svojih, tudi najzadnjemu strežaju podala je roko za slovo. Po ulicah se je vse kar trlo, od vseh krajev privrelo je ljudstvo pogledat princesinjo, ki se je odpravljala na Dunaj na prestol avstrijski. Akoravno je bila še mlada, bila je že postala mili angelj revežem; ni čudo torej, da so stopale solze v oči onim, katerim je bila mlada pomočnica.

Vsa mesta, vse vasi ob reki Donavi, po kateri se je vozila nevesta, bile so okrašene. Dunajčani so okitili mesto kakor nikdar poprej, ker so vedeli, kako dobra cesarica se bliža.

Dne 23. aprila je prišla na Dunaj. Veselo so pozdravljali zvonovi mlado nevesto. Po slavnih mestnih in po skromnih vaških cerkvah je donela hvala Bogu in so se opravljale vroče molitve vernih podložnikov, ki so prosili blagoslova Najvišjega za presvitlega vladarja in njegovo družico. Dne 25. aprila 1854 ob šestih zvečer zbrali so se vsi dostojanstveniki v cerkvi Avguštincev na Dunaju, kjer se je poročil cesar. Cela Avstrija je slavila ta dan. Svečanosti so trpele do 30. aprila.

Cesarica je pokazala koj prvi dan na Avstrijskem prestolu blago svoje srce, podarila je 50.000 gld. za uboge.

Leta 1867. od 8. do 23. junija je bila s soprogom vred venčana za kraljico ogrsko.

Leta 1879. je praznovala cesarska dvojica petindvajsetletnico svoje poroke. Avstrijski narodi so tekmovali medsebojno, da bi pokazali cesarski dvojici svojo udanost.

Mej raznimi nesrečami, ki so jo zadele, je bila pač najstrašnejša smrt njenega sina prestolonaslednika nadvojvode Rudolfa.

Cesarica je jako rada potovala.

Bila je blaga žena in posebna podpora revežem. Avstrijski narodi žaljujejo za njo kakor za svojo materjo.

Njeno blago srce.

Veliko dogodkov se pripoveduje o pokojni cesarici, ki dokazujejo, kako dobro in blago srce je imela, kako postrežljiva in priprosta je bila, kako ljubeznivo in prijazno je znala občeovati tudi z vsakim navadnim človekom.

Ko je hodila nekega dne, kakor navadno brez spremstva po krasnih nasadih v miramarskem parku blizu Trsta, je začelo nena doma deževati in kmalu je lil dež, kakor iz škafa. Cesarica je bila slednjič prisiljena, da si poišče strehe v neki votlini v parku, in v isto votlino je pribežala malo preje majhna šolarica da se ubrani dežju. Ko zapazi otrok, da se bliža neka imenitna gospa, se hoče s početka skriti, ko jo pa visoka dama prijazno nagovori in se napram nji tako ljubeznivo

obnaša, postane kmalu zaupljivejša in se jame pogumno z njo razgovarjati. Cesarica je kmalu zvedela vse razmere svoje mlade tovarišice. Ko pa dež le ni prejenjal, je menila mala deklica, da bi bilo le bolje, ko bi odšla domu, ker starši bi bili sicer za njo v prevelikih skrbih. «Prav imaš, dete moje, starišem se ne sme delati nikoli skrbi, in ker si tako pridna, te bodem jaz sama spremlila s svojim dežnikom do doma.» Tako je dejala cesarica in spremila otroka v naliwu prav do kolodvora, v čegar bližini je otrok stanoval. Tu se poslovi cesarica od svoje mlade varovanke ter ji dá svoj dežnik z besedami: «Tako, in tu ga vzemi, da imaš za vsak slučaj dežnik, ker ne dobi se vselej ljudij, ki bi koga spremljali domu.» Presrečna hiti deklica domu, kjer pripoveduje dogodek, in ko so hiteli starši na kolodvor, da bi se zahvalili dobri gospej, je že ni bilo več tukaj, toda železnični služabniki so vedeli povedati, kdo je to bil — namreč cesarica. Njen dežnik pa hrani družina kot svetinjo.

V Amsterdamu sta čakala pri zdravniku Metzgerju poleg družih bolnikov tudi dve gospe, jedna slabo, druga pa sicer preprosto, ali vendar elegantno opravljena. Prva se obrne k sosedu in reče: «Joj, to čakanje je grozno; ali imate vi morda kakega otroka doma?» — «Ne.» — «In ko pridete domu, ali morate še sobe pospravljati?» — «Tega meni ni treba, moji ljudje vse to uredijo.» — «Kuhate pa vendar sami?» — «Tudi ne, kosim v gostilni.» — «No, če pa nimate prav nobenega dela, bi me pa pač mogli pustiti naprej in počakati, da jaz prej opravim.» — «Prav rada,» je rekla gospa, ki ni bila nihče drugi ko cesarica Elizabeta avstrijska.

Ko se je cesarica nekoč sprehajala v angleškem kopališču Cromer ob obrežju, se je nakrat nabralo silno ljudstva. Vprašala je, kaj to pomeni, in zvedela, da je delavec Walter Moules pri kopanju utonil. Cesarica je odhitela takoj na njegov dom ter dobila tam njegovo ženo, ki je, nič hudega sluteč, delila otrokom kruha. Stopila je k nji in rekla: «Ljuba moja, zadela vas je nesreča, katero bodejte morda ložje čuli iz ust avstr. cesarice, nego da bi vam to sporočil surovo kak sosed: vaš mož je utonil! molite za njegovo dušo in skrbite za svoje otroke.» Cesarica se je takoj odstranila, ker že so nesli mrtvo truplo v hišo. Zvečer pa je prinesel njen dvorni sluga udovi listino s 400 funti sterlingov.

Ko se je nekoč vozila cesarica s parnikom Greif, je ta udaril po noči v majhno laško ladijo. Pri tem je padel v morje pomorščak Arnold Fattorini in utonil. Cesarico

Listek.

Maron, mladi spoznovalec z Libanona.

(Povest. — Prevel A. J.)
(Konec.)

7. Nepričakovana rešitev.

Maron moli v smrtnem strahu in zapre oči. Druzi pa vpijejo nanj, naj hitro pristopi k turški veri, drugače takoj usmrtijo mater, sestro in njega. Pa v tem groznem trenutku se naenkrat zasliši iz daljave klic: «Stojte! Stojte!» — Druzi začudeni pogledajo, odkod bi prihajal ta klic. Tudi Maron odpre upaje oči. Od mesteca prijezdi krdelce oboroženih Druzov, njim na čelu kneginja z vihrajočim pajčolanom. Kneginja je opazovala iz svoje palače, kako so Turki obkolili in izropali kristjane, in je mislila, da jih bodo zato tudi varovali. A videti mora, kako Turki izroče Maronite divjim Druzom, ki z groznim krikom planejo na uboge ubežnike. Meči in bodala se lesketajo v solncu in jok in stok umirajočih napolnjuje daleč okrog okolico. Pri tem prizoru se omehči kneginji srce in notranji glas ji pravi: «Naglo na morišče, da rešiš tiste, ki so tebe rešili! Hiti, drugače prideš prepozno!»

Druzinja zdaj takoj skliče svoje služab-

nike in jim zapove, se oborožiti in konje osedlati. Ko se to zgodi, skoči na konja in jezdi svojim služabnikom na čelu. In vsi so že od daleč na ves glas vpili in klicali morečim Druzom, naj počakajo. In res, prišla je še ravno o pravem času, da reši udovo in otroke.

Krvoželjni Druzi ostrmijo pri nepričakovanem priходу nepoznanih jezdecev in izpustijo svoje žrtve ter pričakujejo, kaj se bode zdaj zgodilo, ko pridirjajo do njih kneginja in njeni služabniki na sopihajočih konjih. In v bližini še enkrat glasno zakliče bojevnikom svojega rodu: «Ne dotaknite se kristjanov, ki še živijo, drugače bodejte občutili mojo jezo!»

Druzi ubogajo in se spoštljivo umaknejo pred svojo kneginjo, ki se obrne proti njim rekoč: «Ali se ne sramujete moriti slabih žen in otrok?»

«Kneginja,» odgovori star Druz, «nam se je tako zapovedalo.»

«Kdo vam je to zapovedal?» naglo vpraša kneginja.

«Turški paša,» se je glasil odgovor.

«Sramota! sramota je to izdajstvo za Turke, ki so kristjanom obljubili, da jih bodo varovali! Zdaj pa so jih sramotno izdali!» Tako govori plemenita kneginja v opravičeni jezi. Na to nadaljuje: «V imenu svojega moža,

vašega kneza, vam strogo prepovem, tem preostalim ženam in mladenčem kaj žalega storiti. Ti so mi rešili življenje, zato je vaša dolžnost, da tudi njim ohranite življenje. Ti so pod mojim varstvom.»

Druzi si ne upajo ugovarjati ter se umaknejo, da popolnoma oplenijo in oropajo mrliča. Kneginja pa zapove služabnikom s svojih konjev stopiti in udovo in njene otroke na konje posaditi ter pripeljati v svojo palačo. Ko Maron spozna, da so res vsi rešeni in se jim ni treba ničesar več bati, pade poleg svoje stare matere na kolena, jo prime za roko in jo poljubi govoreč:

«Mati! mati! Hvala Bogu, da si rešena!»

Tudi Judita in Ali sta bila globoko ganjena ter sta hvalila Boga za nepričakovano rešitev. Udova pa objame svojega sina in jokaje se od veselja reče:

«Maron, moj ljubi sin, jaz Boga bolj hvalim za tvojo srčnost v tej največji skušnjavi, ko bi bil moral gledati našo smrt, kakor za našo rešitev.»

Zdaj prijezdi kneginja čisto blizu naših ubežnikov in reče sočutno: «Ne bojte se, temveč sledite mojim služabnikom, ki vas bodo pripeljali v mojo hišo. Tam ste popolnoma varni.»

Udova se pristrčno zahvali plemeniti kneginji. Nato vstane z Maronovo pomočjo,

je to močno pretreslo in dala je njegovim starišem izdatno podporo. Pozneje jim je dala cesarica za Božič 4000 gld. iz privatnega premoženja. Šest laških pomorščakov, ki so se pri tisti nezgodi rešili, je dobilo po 300 gld., pozneje pa vsak še ravno toliko.

Iz življenja.

Cesarica Elizabeta je jako rada bivala v Gödöllő na Ogrskem. Ko je bila še nadvojvodinja Marija Valerija majhna, izvršil se je tamkaj zanimiv dogodek. Cesarica Elizabeta se je peljala s hčerjo nadvojvodinjo in s škofom dr. Hijačintom Ronayem, ki je bil odgojitelj mlade nadvojvodinje, v grajščino Foth, da bi obiskala tam obitelj grofa Šandorja Karolyja. Škof dr. Ronay je odšel v cerkev ter se tako zatopil v opazovanje krasne cerkve, da je medtem pozabil na južino, ki se je pripravila v grajščini. Cesarica je radi tega velela služabniku grofa Karolyja, naj gre po dr. Ronaya, a pozabila je dostaviti, kdo da je dr. Ronay in kje da je sedaj. Služabnik je sicer šel k dr. Ronayu, toda ne k pravemu. V Fothu je namreč bil zdravnik, ki se je tudi pisal dr. Ronay. K temu se je napotil služabnik. O kakem škofu dr. Ronayu se mu še sanjalo ni. Zdravnik dr. Ronay se je sicer začudil nad nepričakovanim povabilom, vendar se je oblekel v frak in klak ter šel s služabnikom v grajščino pred cesarico. Ko je prišel v grajščino, se cesarica in nadvojvodinja čudita tujemu gosposdu, ki pride nepozvan k južini. Zdravnik je bil v zadregi, ter začel jeclaje izgovarjati svoje ime, da bi se predstavil. Ko je cesarica slišala njegovo ime dr. Ronay, bilo ji je nenkrat vse jasno. Vedela je sedaj, da se je zmotil služabnik. Veselila se je zanimivega slučaja ter dobre volje povabila tudi zdravnika dr. Ronaya k južini.

Zdravje.

Naša cesarica ni bila ravno trdnega zdravja. L. 1860 je zbolela na hudi pljučnici. Slavni profesor Škoda je rekel, da je bolezen zelo nevarna in da jo more rešiti le še mili zrak južnega podnebja. Šla je torej na otok Cipern ter ostala tam več časa. Pozneje je popolnoma okrevala.

A odkar ji je umrl njen ljubljeneec, prestolonaslednik Rudolf, začela je zopet bolehati in nikdar več ni prav ozdravela. Hodila je vedno po kopališčih in zdraviliščih. Lansko leto na vernih duš dan je opravila še molitve pri Rudolfovi krsti v kapucinski cerkvi. Potem je šla v Pariz, kjer je ostala več dni radi bolečine na nogi. Na to je obiskovala razna evropska kopališča, a bolezen le ni

zginila. Dne 2. julija letošnjega leta se je prvokrat poročalo, da je bolezen cesaričina nevarna. Mučilo jo je vnetje živcev in slabokrvnost in več tednov ni mogla spati. Razdraženost živcev, združena z otožnimi mislimi, skrbmi, strahom in nespanjem je cesarico silno mučila. Trpela je telesno in duševno. Zadovoljila se je pogosto s čašo mleka, ker močnejše hrane ni mogla prenašati. — V Lajncu blizu Dunaja, kjer je bivala meseca julija, so ji napravili v parku na vsakih 100 korakov klopi, da je mogla vsak čas lahko počivati. Koncem julija je šla cesarica na nasvet zdravnikov v kopališče Nauheim na Nemškem. Tam se je toliko popravila, da je mogla čez šest tednov odpotovati v Švico v Caux ob genevskem jezeru, kjer je navadno bivala vsako leto po nekoliko tednov. Mesto zdravja je našla tam svojo smrt.

Umor.

Da bi si utrdila oslabelelo zdravje, izbrala si je cesarica pred kratkim genevsko jezero, katero se ji je že v prejšnjih letih zelo omililo. Stanovala je v kraju Caux, odkoder je večkrat obiskala lepo mesto Genevo. Tudi zadnji petek je prišla v to mesto s svojim spremstvom. V soboto se je nameravala vrniti zopet v Caux. Večina spremstva se je odpeljala z železnico, cesarica pa se je z jedno dvorno gospo napotila k obrežju genevskega jezera, da se odpelja s parnikom. Bilo je v soboto popoldne ob pol 2. uri. Cesarica je šla proti jezeru z dvorno gospo grofico Sztaray. Zločinec, katerega je spremljal star, sivobradat mož, se je bližal od nasprotni strani. Ko pride tik cesarice, zdelo se je, kakor da bi se spodtaknil in mislil pasti. Zraven je z roko mahnil proti cesarici. Spremljevalka grofica Sztaray je menila, da je mahnil z roko le po zraku, kakor se to navadno stori, kadar kdo misli pasti. Ko se je zločinec vzravnal, je zbežal.

Cesarica je omahnila nazaj ter se zgrudila na zemljo. Grofica Sztaray jo je hitro vzdignila ter vprašala: »Veličanstvo, ali Vam je slabo?« Cesarica je odgovorila: »Ne vem.« — »Prestrašili ste se«, izpregovori zopet grofica ter dostavi: »Ali čutite kake bolečine?« Cesarica: »Ne morem povedati; zdi se mi, da me na prsih nekaj boli.«

Šle sta naprej proti jezeru. Grofica reče: »Veličanstvo, izvolite se opreti na mojo roko!« Cesarica odgovori: »Hvala, ne bom!« Šli sta dalje ter prišli na krov parnika, s katerim sta se mislili odpeljati v Caux.

Ko sta bili že na parniku, vpraša cesarica grofico: »Ali sem zelo bleđa!« — »Da,

Veličanstvo, ste se pač vznemirili!« V tem trenutku zopet omahne in se zgrudi na tla. Izgubila je zavest.

Grofica in druge gospe so si prizadevale spraviti cesarico zopet k zavesti. Spremljevalka grofica Sztaray je mislila, da je cesarico le napala živčevna slabost, a da bo kmalu boljše. Na kak zločin si niti ni upala misliti, kajti v roki moža, ki je mahnil proti cesarici, ni zapazila nobenega orožja. In res se je cesarica kmalu zavedla, vstala ter vprašala: »Kaj pa se je pravzaprav zgodilo.« To so bile zadnje besede cesaričine. V istem hipu je zopet omahnila ter izgubila zavest. Začela je težko dihati. In dihanje se je kmalu spremenilo v ono rohlenje, kakor je opazujemo pri umirajočih. Navzoče gospe še so le sedaj zagledale krvni madež na cesaričini obleki. Parnik se je vrnil in se zopet usidral v pristanišču. Cesarico so prenesli na nosilnici v hotel Beaurivage. Zdravnik dr. Golay in jeden duhovnik, ki je bil slučajno v istem času na parniku, bila sta takoj na mestu. Ko je duhovnik izvršil svoje sveto opravilo, poskusil je zdravnik z umetnim dihanjem in drgnjenjem. Toda bilo je vse zaman. Cesarica je že bila izdahnila svojo blago dušo. . . .

Ko je zdravnik naznanil, da je cesarica že mrtva, so vsi navzoči poklekili in molili. Bilo je okoli 3. ure v soboto popoldne.

Morilec.

Ko je morilec izvršil napad, je zbežal po cesti Rue des Alpes ter hotel priti na veliki trg des Alpes, kjer bi se mogel skriti. Toda vjela sta ga dva kočijaža, ki sta stala na jezerskem obrežju ter bila priči zločina; izročila sta ga takoj nekemu mornarju in orožniku Kaizerju, ki sta ga odvedla v bližnjo policijsko stražnico. Morilec ni kazal nobenega nemira in nobene vznemirjenosti, nasprotno prepeval še je spotoma ter zadovoljno dejal: »Gotovo sem dobro zadel, upam, da sem jo umoril.«

Morilec se imenuje, kolikor se je doslej dalo dognati, Luccheni in je Italijan, rojen v Borgo. Izpovedal je, da je prišel v Genevo z namenom, da umori kako visoko osebo. Zlasti je mislil na vojvodo Orleanskega, a ni našel priložnosti. Ker je slučajno zvedel, da je cesarica Elizabeta v Genevi, sklenil je njo umoriti. Peklenska nakana se mu je posrečila. Kot orožje je rabil trioglato pilo z lesenim držajem.

Morilec je srednje postave; krepkega in gibkega trupla, zarujavelega lica. Ima majhne rujave brke. Pogled njegov je zloben in temen. Izgleda kakor rojen hudodelec. Oblečen je kakor laski delavci: ima modro srajco,

da bi šla v mesto nazaj. A bila je preslaba, tako da so jo morali služabniki nesti. Ko Maron srčno stopa za svojo materjo skoz trume divjih Druzov, ga ti krvoločni pagani močno občudujejo govoreči med seboj: »To je res srčen mladenič, škoda, da je krščanski pes, prav res.«

Ko pridejo v knežjo hišo, jim kneginja da nekaj okrepčave. Potem jim odkaže sama nekatere sobe za stanovanje rekoč:

»Ljubi prijatelji in rešitelji mojega otroka, zdaj morate nekaj dni ostati pri meni, dokler Druzi ne odidejo. Poni vasi pa bodem dala varno zapeljati v vašo domovino.«

A Druzi še dolgo niso odšli. Zelo je pa bolelo udovo in njene otroke, ko so videli iz knežje hiše, kako so divji Druzi požgali nad sto krščanskih hiš in neusmiljeno morili po ulicah Maronite. Mnogo majhnih krščanskih otrok so celo pometali v ogenj, kjer so umrli strašne smrti. Tudi kneginji so presedale take grozovitosti. Zato reče udovi:

»Jaz globoko obžalujem strašno osodo kristjanov.«

»Kneginja,« odgovori udova, »teh kristjanov ni treba toliko pomilovati, ker gredo po kratkem trpljenju in smrtnem boju v nebeško veselje. Obžalujem pa morilce, ker bodo po smrti goreli v večnem ognju, ako se ne spokorijo.«

Po teh besedah krščanske žene je Druzinja postala zelo resna, kajti njen mož in njen brat sta tudi bila med morilci. Naslednje dni je prišla pogosto h krščanski udovi, ki ji je morala razlagati krščanske verske resnice. Božje resnice naše sv. vere so jo zelo ganile in nekega dne reče:

»Vaša vera je zelo lepa in tolažljiva. Pa jaz se bojim postati kristjanka, kajti moj mož bi me gotovo zapodil ali še celo umoril.«

Na to pokaže vdova na Alijo in pravi:

»Glejte, kneginja, ta mladenič je bil poprej mohamedan. A spoznal je lepoto in resnico krščanske vere in je zapustil očeta in dom ter je postal kristjan.« Začudeno pogleda kneginja mladega Alijo in vpraša:

»Vi ste poprej bili Turek? Povejte mi odkritosrčno, kaj vas je osrčilo in nagibalo, da ste vse zapustili ter se podali v smrtno nevarnost?« »Draga kneginja,« odgovori Ali skromno, »Jezus Kristus, Sin Božji in Odrešenik vseh ljudi je rekel: Kdor koli bode mene spoznal pred ljudmi, njega bodem tudi jaz spoznal pred nebeškim očetom; kdor pa mene zataji pred ljudmi, ga bodem tudi jaz zatajil pred svojim očetom, ki je v nebesih. Te besede Kristusove so mi dale moč, da sem sledil svojemu prepričanju in postal kristjan. In jaz bodem goreče prosil Boga, da tudi Vam da to moč in milost.«

Kneginja pa je žalostno zmajala z glavo in ni več govorila o krščanski veri. Čez nekaj dni, ko v Deir el Kamaru ni bilo možno več nobenega kristjana umoriti, zapuste tudi Druzi razrušeno mesto. In kneginja vpraša zdaj udovo:

»V katero mesto vas naj dam zdaj ko je mirneje, poslati?«

»Dobra gospa,« odgovori udova, mi se nočemo več vrniti na svoj dom, kajti naša hiša je razdejana in vse naše premoženje poropano. Spravi nas v mestece Aleksandret ob morju, kjer je mnogo kristjanov in kjer bodemo varni.«

Kneginja ji izpolni prošnjo. Udovo in njena otroka, pa tudi Alijo obdari bogato z obleko, denarjem in drugimi rečmi ter jim da za vodnika zanesljivega Druza izmed svojih služabnikov. Pri slovesu še objame krščansko udovo in Judito, Maronu in Aliju pa da roko rekoč:

»Molite za mene, za mojega otroka in mojega moža, da ne pridemo v večni plamen peklenški.«

Udova in otroci ji to obljubijo in se prisrčno zahvalijo za varstvo in darove ter odrinejo po skrivnih potih v Aleksandreto, kamor pridejo čez nekaj dni. V mestecu si najmejo majhno hišico ob morju, od koder so imeli krasen razgled na široko morje in

temno obleko in majhen, črn klobuk. Zadnja poročila pravijo natančneje, da je rojen v Borgo San Donnino v provinciji Parma, in sicer leta 1873.

Cesar.

Odkar je cesar zvedel grozno dejstvo, še ni zapustil Schönbrunna blizu Dunaja, kjer ima svojo grajščino. Takoj je izrazil željo, da bi kmalu prišli njegovi otroci k njemu. Nadvojvodinja Marija Valerija, njegova najmlajša hči, je bila prva pri njem. Ganljiv je bil prizor, ko sta se zagledala cesar in nadvojvodinja. Oče in hči sta si hitela nasproti, se v solzah objela ter jokala več minut. . . . Tisoč in tisoč src prosi te dni Boga, da bi dal našemu cesarju dovolj moči, da more prenesti tudi ta veliki udarec. In svetli cesar ga že zares prenaša z občudovanja vredno udanostjo. Cesar izvršuje vse redne posle in sprejema vse brzojavke, ki mu dohajajo iz celega sveta. In kdo ga krepi v teh nesrečnih dneh? Cesar sam je rekel: »Zaupanje na Boga me ni zapustilo«.

Sožalje.

Žalostna vest o cesaričini smrti se je že v soboto zvečer razširila na vse kraje. Vsakega je pretresla grozna novica. Uboga cesarica, celo brez krivde, celo nedolžna je morala umreti! In ubogi cesar! Povsod v Avstriji se je že začela slaviti petdesetletnica njegovega blagonosnega vladanja, in sedaj je naenkrat ta strašen dogodek naredil konec vsem šumnim veseljem, umoril je v naših srcih vsako veselje ter jih napolnil z žalostjo. Avstrijski narodi žalujejo s svojim vladarjem. Mesta, trgi, občine, društva vse izražajo na pristojnih mestih globoko sožalje. In tudi iz drugih držav prihajajo neprestano izrazi sočutja in žalosti. Ko so sv. Oče zvedeli pretresljivo novico, pali so na kolena ter začeli vroče moliti. Potem so lastnoročno napisali sožalno pismo našemu cesarju ter je dali brzojaviti. Cesar se jim je iskreno zahvalil ter jih prosil molitve za svojo umorjeno ženo, zase in svojo rodbino.

Žalost v naši škofiji.

Mil. knez in škof so izdali te dni naslednje pismo do svojih škofljanov: Grozno hudobno dejanje je pripravilo našega ljubljene cesarja, najvišjo cesarsko rodovino in celo cesarstvo v največjo žalost. Njenega cesarskega in kraljevega apostolskega Veličanstva, naše dobrotljive cesarice in ljube deželne matere Elizabete ni več med živimi. Umrla je po zlobni morilčevi roki. Jaz kot višji pastir lavantinske škofije, prečastiti stolni

na snežene hribe libanonske. Judita in njena mati ste si služile svoj kruh s šivanjem in vezenjem. Maron in Ali sta si pa kupila osla ter sta nosila pitno vodo iz bližnjih hribov v mesto. Tako so živeli vsi mirno in zadovoljno. Spominjali so se mnogokrat prestanih nevarnosti in trpljenja, a pozabili tudi niso dobre kneginje, ki jim je rešila življenje. — Molili so za njo in njenega otroka, da bi se jih Bog usmilil in jih rešil večne smrti.

Tako so živeli nekaj let v molitvi in delu, ne da bi se zgodilo kaj posebnega, dokler Bog ni poslal Maronu in Juditi nove žalosti. Zboli jima namreč draga mati in postaja vključ vsem zdravilom vedno slabejša. Zdravniki ji niso vedeli pomagati. Zato ji priskrbijo dobri, pridni in krščanski otroci dušnega zdravnika, katoliškega duhovnika. Ko pobožna udoma prejme božjega Zveličarja, se popolnoma uda v božjo voljo. Blagoslovi še Marona in Judito ter jih navdušeno opominja in prosi, naj zvesta ostaneta sv. veri do smrti, ker potem se bodo v kratkem zopet videli v nebesih, kjer bodo združeni na veke. Nato mirno zaspi v Gospodu. Maron in Judita sta se sicer jokala na grobu dobre matere, pa ozrla sta se proti nebesom in se pomirila ter obljubila, da bodeta izpolnovala opomin svoje umirajoče, nepozabljive matere.

kapitelj, vsa častita duhovščina in vsi lavantinski škofljani izražamo tukaj javno svojo najglobljejšo žalost o prebriski zgubi, ki nas je tako nepričakovano zadela. Zraven se pa spominjamo Njegovega cesarskega in kraljevega apostolskega Veličanstva, našega bridko skušanega deželne očeta, in smo vsi presunjeni po sočutju z Njegovim užaljenim očetovskim srcem. To svoje udano sočutje in sožalje smo po visokem c. kr. namestniškem predsedništvu v Gradcu sporočili najvišjemu prestolu. Očeta usmiljenja prosimo, naj našega premilostljivega cesarja v teh žalostnih dnevih podpira, naj Njegovo Veličanstvo v tej najbridkejši žalosti krepi in tolaži.

To težko obiskovanje in skušnjo, katero je Gospod najvišji cesarski rodovini poslal, bode vez naše ljubezni, našega spoštovanja in naše udanosti nasproti vladajoči dinastiji še le močnejše utrdila in tesneje sklenila. Za dušni blagor umrle preblage vladarice in dobrotljive matere vseh ubožcev in zapuščenih, katere spomin ostane blagoslovljen, se bodo dne 23. septembra tega leta v vseh župnijskih cerkvah mrtvaške maše služile, h katerim se slavni uradi uljudno vabijo. Ravno ta kvaterni petek se naj tudi opravi mrtvaško zvonjenje pri vseh cerkvah med 11. in 12. uro dopoldne. V stolni in mestni župnijski cerkvi sv. Janeza Krstnika v Mariboru bodem sam prihodnji petek dne 16. sept. slovesno pontifikalne zadušnice z libero za dušni pokoj rajne cesarice opravil, k čemur so se slavni uradi spodobno povabili. Omenjenega dne se naj tudi mrtvaško zvonjenje v stolni cerkvi in po vseh drugih cerkvah mariborskih med 11. in 12. uro dopoldne vrši. Vsemogočni in vsedobri Bog naj plemenito vladarico in večno rajsko kraljestvo sprejme, in jo naj poplača za vsa njena dobra dela krščanskega usmiljenja z vencem večnega življenja.

Pri svojem opravičenem žalovanju za voljo smrti naše bogoboječe cesarice in milosrčne deželne matere se hočemo namreč tolažiti z obljubo, ki povzdiga naš duh in naše srce, z besedami božjega Vzveličarja: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor v mene veruje, bo živel, četudi umerje. In kdorkoli živi in v mene veruje, ne bo umrl vekomaj.« Tolažiti se hočemo z opominom sv. apostola Pavla: »Nočemo pa, bratje, da bi vi ne vedeli o spečih, da ne žalujete, kakor tisti, ki nimajo upanja. Zakaj če verujemo, da je Jezus umrl in vstal, tedaj bode Bog tudi tiste, ki so zaspali v Jezusu, z njim vred gor pripeljal«.

Na mrtvaškem odru.

Zdravniki so rano cesarice natančneje preiskali. Rana je jako majhna. Morilec je moral zamahnuti z bodalom z velikansko močjo. Četrto rebro je strto, srce in pljuča prebodena.

Truplo visoke gospe se je maznilo ter položilo na mrtvaški oder v sobi hotela Beaurivage. Poglejmo sobo.

Soba je črno prevlečena. Le v zaglavju cesaričinem je vtikan bel križ. Truplo je postlano na belih cvetljicah. Obleka je preprosta, iz bele žide. Nobene dragocenosti ni videti, ki bi kazala na visoko pokolenje mrliča. Stas cesaričin je nežen in brhek. Roke so sklenjene na prsih ter drže priprosto razpelo s podobo Križanega. Na vsaki strani odra stoji po pet svečnikov. Ob vznožju sta dva klečalnika in kropilnik z blagoslovljeno vodo.

Na Dunaj.

Trupla nesrečne vladarice seveda ne bodo pustili na Švicarskem ampak prepeljali jo bodo na Dunaj. Že v nedeljo zvečer se je odpeljal poseben dvorni pogrebni voz v Genevo. V vozu se je peljala tudi krsta za umrlo cesarico. Narejena je iz lesa, zunaj je prevlečena s črnim suknom. Na pokrovu je križ, narejen iz čistega zlata. Tudi ob robej je krsta pozlačena. Ta krsta pride še potem v drugo kovinsko rakev in obedve se bodeta potem zabili.

V torek popoldne se je truplo visoke gospe prvokrat blagoslovilo. Na izrecno željo cesarjevo se je izvršilo blagoslovljenje brez vojaških sijajnosti. Po blagoslovljenju se je truplo v pogrebnem vozu odpeljalo iz Geneve na Dunaj. Na Dunaj pride danes v četrtek ob 10 po noči, odkoder se bo z vso navadno slovesnostjo prepeljalo v cesarsko palačo.

Ljubemu vladarju in vsem njegovim zvestim podanikom bo ob tej priliki vnovič krvavelo srce, ko bo truplo blage cesarice se pripeljalo v mesto, kjer bi bila lahko še preživela marsikatero veselo uro, ako bi ji zločinska roka s peklenko hudobnostjo ne pretrgala prerano niti življenja.

V soboto ob 4 uri popoldne bo pogreb. Govori se, da bodeta tudi nemški cesar in italijanski kralj prišla k pogrebu.

Dopisi.

Podčetrtek. (Ljudski shod.) To bil vam je krasen dan. »Katoliško-politično društvo za kozjanski okraj, zapiši si ga z zlatimi črkami v svoj zapisnik! Samo nisi nikoli kaj takega pričakovalo v Podčetrtku. Odkritosrčno izpovedamo, da smo se nekako boječe odločili zborovati tamkaj; kajti Podčetrtek je znan kot nemškutarska trdnjava in tesno nam je bilo pri srcu, ko smo prestopili mejo podčetrške župnije. Toda, glej, kakšno iznenadenje v veliki vasi Imeno! Glej tu slovenske zastave, glej tam slavoloke? Velja to nam? Da, vse je priredil vrli narodnjak g. Pečar, trgovec v Imenem, na čast katoliško-političnemu društvu.

Prišedši v trg, čarobno ležeč ob vznožju velikanske, na gori zidane grajščine, gromeli so nam naproti topiči, pozdravljale nas vihrajoče slovenske trobojnice. Hiša in velikanski vrt g. N. Staroveški bila sta odeta s cvetjem in zelenjem, zastavami in napisi. Na vrtu je bilo že pred določeno uro vse živo, vse napolnjeno. Samih kmetov je bilo gotovo nad 300, okoli 200 pa je bilo narodne gospode iz Podčetrka (le iz treh hiš ni bilo nikogar), Olimjega, Buč, Pilštanja, Kozjega, Podsrede, Polja in Št. Petra ter precejšnje število bratov Hrvatov, Zreč na toliko množico zavednega ljudstva, spomnil se besed pesnikovih: »Tu narod biva še krepak, — Tu narod biva poštenjak, — Ki svet ga še okužil ni, — Ki čas ga omehkužil ni!« — Kot prvi govornik je nastopil naš dični načelnik g. Tomažič izročivši ogromni množici prijazen pozdrav in pristrčno zahvalo. Žal, da se je morala opustiti druga točka dnevnega reda: predavanje o vinarstvu in sadjarstvu; kajti deželna kmetijska družba nam je šele dva dni poprej odgovorila na našo prošnjo, da je potovalni učitelj gosp. J. Belé zadržan. Čudno! 14 dni poprej smo pa prosili deželni odbor, naj nam pošlje g. M. Jelovška in so nam zopet odgovorili, da je zadržan! S tem večjim zanimanjem smo sledili g. M. Tomaziču, ki nam je v navdušenih, prepričevalnih besedah obrazložil naš politični položaj, kateri je vseskozi tužen za nas ter obupljiv.

Za načelnikom je nastopil učeni gospod drd. J. Hohnjec iz Št. Petra. Mirno ter razločno je povzdignil svoj glas ter navduševal dovzetna srca za »vero, dom, cesarja.« To je bilo geslo, pravi, našega velikega škofa Ant. M. Slomška, to je bilo geslo Bleiweisa, očeta Slovencev in drugih vrlih Slovencev. To staro slovensko geslo bodi tudi naše geslo, v njem bodi izražen naš narodni program.

»Vse za vero, dom, cesarja,« to geslo zapišimo na svojo narodno zastavo in krepko dvignimo slovensko zastavo in »narod naš bo zmir ostal!«

Kakor da nas je zazibal izvrstni govornik v sladke sanje, vzdramili smo se, ko je nehal govoriti ter dali duška svoji zadovoljnosti z gromovitim živijo, zahvaljujoč se mu za prekrasno narodno geslo.

Tretji govornik je v eno uro trajajočem govoru živo in poljudno govoril o »ljubezni do materinega jezika.« Materni jezik smo Slovenci dolžni ljubiti, ker je dar božji; ker je od sv. Duha kakor drugi jeziki posvečen, posebej še od papeža Hadrijana II. na oltarju sv. Petra posvečen ter odločen, da se sme brati v njem sv. meša; dolžni smo ga ljubiti iz hvaležnosti do svoje matere. Govornik roti in prosi vse navzoče, naj vedno in povsodi: slovenski govore, slovenski dopisujejo, slovenski pišejo svoja imena, slovenske napise imajo in terjajo, slovenske tiskovine od sodnije, davkarije, pošte itd. terjajo in sprejemajo itd. Govor je napravil najboljši utis. Mogočno zadoni godba: »Slovenec sem.« Pevci jo spremljajo, navdušenost je nepopisna. Sedaj se vzdigne domači gsp. župnik, ki ima največ zaslug za tako obilno udeležbo, zahvali se z iskrenimi besedami katoliško-političnemu društvu za prireditve ljudskega shoda.

V nedosežno lepih besedah se zahvali načelnik zbranim poslušalcem od blizu in daleč za tako ogromno udeležbo. Roti in bodri jih naj ostanejo zvesti sv. veri in besedi materni ter povabi navzoče, da se dajo zapisati kot udje katol. polit. društva. Vpisalo se jih je blizu 100. Nato predlaga g. načelnik tri resolucije 1) za nadsodišče, 2) za vseučilišče v Ljubljani, 3) za regulacijo reke Sotle, katere so bile vse sprejete enoglasno.

Konečno nazdravi visokima jubilarjema sv. Očetu in presvitlему cesarju s trikratnim gromovitim »živio.« Godba zasvira cesarsko pesem, ljudstvo jo spremlja z glasnim petjem. Pozno v noč ob prijetni mesečini ločili so se navdušeni zborovalci.

Iz Slivnice pri Mariboru. (Nemškutarska predrznost.) Na malo Gospojnico je bil pri naši cerkvi shod; obhajala je torej cerkev večjo svečanost. Nakrat dopoldne pa se prikaže izza strehe onega šolskega poslopja, ki le služi g. nadučitelju v stanovanje, črno-rudeče-rumena zastava, ali »frankfurterica,« kakor jo imenujemo. Mi slovenski kmetje vemo, da je ta cunjja veleizdajkega pomena ter da služi že od 1848. leta tistim, ki hočejo, da bodete Avstrijska in Nemčija združeni pod prusko krono, kot znak njihovega veleizdajkega mišljenja. Nepopisna sveta domoljubna jeza nas je prišla in roj misli se nam je podilo po glavi: »Kdo se je drznil veleizdajsko cunjjo raz občinsko poslopje obesiti? Bi li to bil načelnik krajnega šolsk. sveta, Grill? Če je bil, kar se nam zdi prav mogoče, potem nekdanji pisar Retschnigg, in prijatelj njegov, ki v naši občini neprestano rovlje, ni bil daleč od njega! Kdo je tistemu človeku, ki se je drznil, pošteno misleče občane na najpredrznější način žaliti, dal pravico, da veleizdajsko znamenje razpostavlja na občinskem poslopju, kakor da bi bili vsi občani takega mišljenja kakor on? Potem pa, g. nadučitelj! Dosti poguma nimate, in ga niste imeli nikdar, najmanj pa v narodnih stvareh; krono svojemu gorečemu slovenskemu in tudi avstrijskemu domoljubju ste si postavili, ko ste pripustili, da se je razvila raz vašo streho veleizdajška »frankfurterica.« Dobro, da ste se pokazali v pravi podobi.« Take misli so se nam podile po glavi in nam napolnjevale prsi s sveto jezo. Videli pa smo tudi, da je ljudstvo vsled tako nečuvenega razžaljenja postalo vznemirjeno. Kar nas je bilo ravno navzočih mož občine orehovaške (župan in par odbornikov), pri priči napišemo pismo do gosp. nadučitelja, v kojem odločno zahtevamo, da se črno-rudeče-rumena zastava takoj odstrani. To misel nam je dal vrli tovariš Pišek. In zares naše pismo ni ostalo brez uspeha, frankfurtska cunjja je izginila. Nemškutarjem slivniškim kolikor jih je, svetujemo, da drugokrat kaj takega več ne poskušajo, sicer pa jim tudi takrat ne mislimo prizanesti. Še nekaj! Gori imenovani posestnik g. Pišek je tisti popoldan še svojega sorodnika vozil v Maribor in bil v poznem mraku, vračajoč se na cesti napaden. Rešilo ga je le, da je

tolovaje pravočasno zapazil ter konju svojemu vsipal ovsu, kolikor se je dalo. Barabe so skušale konju skočiti v uzda, ali žival je le bila močnejša. Napadalcev spoznati g. Pišek seveda ni mogel. Ljudje, ki razmere slivniške dobro poznajo, ne morejo se obraniti misli, da je ta napad v zvezi s frankfurterico.

Razne stvari.

Domače.

(Mil. knez in škof) se odpelja v petek popoldan k pogrebu cesarice.

(Pola za izraz sočutja) povodom smrti presv. cesarice Elizabete leži v Mariboru pri c. kr. okrajnem glavarstvu v pisarni okraj. tajnika gosp. Krapeca na razpolaganje.

(Volilni shod na Kápeli pri Radgoni) se bode vršil v nedeljo dne 18. septembra t. l. popoldne po večernicah v gostilniških prostorih g. Horvata. Poročala bodeta o političnem položaju, o državnem in deželnem zboru gg. poslanca dr. Gregorec in dr. Rosina.

(Socijaldemokratska poštenost.) Demokratska bolniška blagajnica v Toplicah na Češkem je falirala. Primankljaja je nad 4000 gld. Knjige so zapečatene. Sodrugi Selinger je pod ključem. To ni prvi slučaj v socijaldemokratski stranki!

(Učenci,) kateri hočejo vstopiti v c. kr. prvi samostojni gimnazijski razred z nemško-slovenskim učenim jezikom v Celji, vpisujejo se dne 16. septembra t. l. od 9.-12. ure v vodje pisarni št. 21 Šolske ulice v Celji. Vsprejemni izpiti vrše se isti dan ob dveh popoldne. V druge samostojne razrede vsprejemajo se učenci 17. t. m. ob osmi uri zjutraj.

(Občnega zbora) »Leonove družbe« v ponedeljek 5. septembra se je udeležilo nad 90 zborovalcev. Iz naše škofije so bili navzoči: g. celjski opat Fran Ogradi, kanonik dr. Ivan Mlakar, profesor dr. Fr. Kovačič in kapelan J. M. Kržišnik. Govorilo se je o izdanji poljudne apologetike, o naši kulturni in socijalni zgodovini, o starih umetninah, o izdaji brošuric za ljudstvo in o družboslovju. Žal, da se izmed štajarskega posvetnega razumništva nobeden ni udeležil shoda. Zanimanje za vedo in umetnost je pri nas vse premajhno.

(Volilski shod na Dobrni) vršil se je preteklo nedeljo sijajno. Preč. g. drž. poslanec Josip. Žičkar je z zgovorno besedo narisal življenje presvitlega cesarja. Opisal je silne udarce, kateri so že doleteli našega vladarja. Govornik je nato prešel na delovanje državnega zbora ter našteval krivice, ki se godijo od nemških liberalcev Slovanom in kmetskemu stanu. Sklenil je g. govornik z živijo-klicem na svitlega cesarja. Volilci so izrekli po predsedniku shoda svoje neomejeno zaupanje v svojega delavnega poslanca. — Z ganljivimi besedami je nato opisoval drugi govornik blag. g. Drag. Hribar zgubo, katera je zadela cesarsko hišo in avstrijske narode. Navdušen je našteval nadalje dolžnosti vsakega zavednega Slovenca rekoč: »Kdor zaničuje se sam, podlaga je tujčevi peti.« Glasno ploskanje bilo je dokaz, da so besede prišle poslušalcem do srca.

(Vseslovenska delavska slavnost) v Ljubljani se za letos odpoveduje vsled strašnega dogodka v Genevi.

(Nove orglje) je dobila šoštanjka podružnica sv. Duh v Ravneh. Postavil jih je Brandl iz Maribora. Mojster sicer ni naše gore list, pa delo ga hvali in cena ga priporočuje.

(Iz šaleške doline) se nam piše: Nekateri šole naše doline so nameravale poletni tečaj skleniti z jubilejsko slavnostjo; toda vse veselje se nam je v žalost spremenilo vsled groznega dogodka v cesarski rodovini.

(Zborovanje in veselica,) katero bi imelo »Gospodarsko bralno društvo« v Kozjem prirediti v nedeljo dne 18. sept., se preloži na 2. oktobra, zaradi smrti Nje Veličanstva cesarice Elizabete.

(Od čistega dobička,) katerega je vrgla božja pot v Marijino Celje se je dvesto kron tako-le razdelilo: Dijaški kuhinji v Mariboru, v Celju, v Ptuj, župnijski cerkvi v Vojniku, cerkvi v Čadramu, čast. šolskim sestram v Celju po 20 kron, frančiškanski cerkvi in čast. sestram frančiškankam v Mariboru po 15 kron, župn. cerkvi sv. Križa na Murskem polju in na Slatini, kat. delavsk. društvu in kat. društvu pomočnikov in čast. šolskim sestram v Mariboru po 10 kron.

(Križevski trgovci na Murskem polju.) Narodno zavedni možje so založili v prid družbe sv. Cirila in Metoda vžgalice, svinčnike, kavo in milo. Zares hvalevredno podjetje! Čisti dohodek je namreč namenjen, kakor že rečeno, v prid družbe sv. Cirila in Metoda, ki ustanavlja na mejah šole, v katerih se vzgaja naša mladina v versko-narodnem duhu. Pričakovali bi toraj, da se omenjeni izdelki lahko dobe pri vseh trgovcih, kateri so odvisni od Slovencev. A kako zaman povprašuješ pri Sv. Križu na Murskem polju po teh narodnih izdelkih! Pa kaj drugega bi pričakovali od trgovcev, ki imajo popolnoma nemške napise, kakor Alois Gottlich in O. Hönigmann? Zatoraj se ni čuditi, da so se začele odvijati po občinah narodne trgovine, katere bodo, ako bodo razumele svojo važno nalogo v narodnem boju, kmalu izpodrinile trdovratne naše nasprotnike.

(Pošta.) V Križevcih na Štajarskem smo imeli tik cerkve poštni urad, kateri je bil vsem župljanom jako na roke. Toda glejte! Upraviteljica si je nekaj zmisliła ter se preselila iz Križevca v Borece, ne da bi vprašala občinstvo, radi katerega je pošta. S seboj je tudi vzela samonemški napis, kateri bi moral biti dvojezični. Kar se tiče točnosti v uradovanju, tudi ni vse v redu. Vse občine v področju križevskega poštne urada se pozivljejo, da protestujejo pri poštne ravnatelstvu proti tej samovoljni preselitvi.

(Narodni trg Veržej) pokazal je pri zadnji dirki društva »Ptiči seliči« na sijajen način svoj narodni značaj. Napravil je slavoloke, izobesil slovenske zastave, pričakoval dirkače-kolesarje z godbo itd. Čestitamo vrlim narodnjakom, ki imajo svoje bralno društvo, ki so v zadnjem času podrli nemški »feuerber« ter ustanovili slovensko gasilno društvo z lastno godbo.

(Iz Ljutomer.) Ljutomer bi moral stati na čelu narodnemu gibanju na Murskem polju. Kako pa more biti Ljutomer narodni voditelj, ako ljutomerska »slovenska« inteligenca ne nemškutari le med sabo, ampak še nadleguje slovensko ljudstvo na njegovih veselicah — z nemškutarjenjem. Sramota!

(Zgodovina Poličanske župnije.) Tako se glasi naslov knjige, katero je spisal kan. dr. Jož. Pajek. Strokovnjaška roka bo nam ocenila novo knjigo.

(Naša straža.) Pravila so potrjena. Rodoljubi pristopajte pridno, da se more kmalu sklicati ustanovni zbor.

(V Ljubiji pri Mozirju) je v nedeljo 11. septembra zvečer ob 9. uri začelo goreti pri posestnici Franci Brinovšekovi. Ogenj je hitro upepelil pristavo in kozolec, ki sta bila zavarovana za malo svotico 300 fl. Požarni brambi mozirski grečast, da se ogenj ni razširil na bližnja poslopja.

(Sv. Trojica v Slov. gor.) V znak žalosti, katera vse narode širne Avstrije obdaja, vise iz vseh poslopij v trgu črne zastave. Občinski odbor je izrazil brzojavno potom namestništva globoko sožalje.

(Od Sv. Štefana pri Šmarju.) Tudi pri nas je slavila v soboto 10. t. m. šolska mladež petdesetletnico vladanja presvitlega cesarja. Pri Sv. Ani na Babni gori je bila ob 10 uri slovesna sv. maša s pridigo. Po končani cerkveni slovesnosti, odlikovali

so se učenci ter učenke zunaj na prostem z deklamovanjem in petjem. Da pa tudi mladi želočki niso glada in žeje trpeli, zato so skrbeli udje kraj. šolsk. sveta. Mladina, katera se je vidno dobro zabavala, bode gotovo to slavlje petdesetletnice vedno v dobrem spominu imela. Gotovo se pa bode, kakor je pritrjevala, ravnala po geslu, kate-rega jej je g. katehet razložil: »vse za vero, dom, cesarja« na vseh potih svojega življenja.

(Okrajni odbor Šmarje), kakor tudi vse občine tega okraja, nadalje »Slovensko, katol. polit. društvo v Slatini« in vseh 10 občin svetokriške nadžupnije so vže, oziroma še bodo odposlale izraz sožalja in sočustvo-vanja nad izgubo Njenega Veličanstva presv. cesarice.

(Pojasnilo.) Da g. urednik ne bodete mislili, da Vam laži poročam, Vam naznamim, da g. dr. Anton Brumen ni hotel podpisati prošnje odvetniških in notarskih uradnikov za nedeljski počitek. Izjavil je, da bode on to storil, za kar se odloči g. dr. F. Horvat. Ta pa je vsak počitek odklonil. Vsled tega tudi ni podpisal prošnje. Sedaj pa se sklicuje g. dr. Anton Brumen na g. notarja Ožgan in trdi, da je s tem za delni nedeljski počitek? Če je g. doktor sedaj postal drugega mnenja, vendar ostane moje prvo poročilo resnično in on ga ne more ovreči z nobenim po-pravkom. Vaš poročevalec.

(Dekan ljutomerski) Ivan Skuhala je zopet okreval.

(Porotno sodišče.) Danes pri porotnem sodišču je zagovornik dr. Pipuš. On go-vori dosledno slovenski, uradniki sodišča do-sledno nemški. Pet porotnikov so morali od-kloniti, ker niso zmožni besedice slovenski.

(V Vučjivasi na Murskem polju) so 4. septembra priredili krasno vspelo ve-selico. Stud. theol. Slavič je govoril o geslu: »Vse za vero, dom, cesarja.« O političnem položaju je govoril stud. jur. Heric. Za petje so skrbeli slavnoznani kapelski pevci. Gleda-liška igra se je izvršila izvrstno.

(Iz Laporja) nam poročajo, da tam hodita šnopsarija in nemškutarija roka v roki. Zares lepa tovaršija.

(Hud udarec.) Notarijat v Ljutomeru je dobil Nemec. Imenuje se Julius Thurn, dosedaj notar v Logatcu na Kranjskem. Ta gospod niti v terni ni bil, ko je sestavila c. kr. notarska zbornica za spodnji Štajar. Minister je kar meni nič, tebi nič prezrl terno ter segnil po Nemca Thurna. Spodnji Štajar se pač mora germanizirati, mislijo si visoki gospodje v ministerstvu. V Maren-bergu je prišel namesto dosedanjega sloven-skega sodnika nemški sodnik. Drž. pravdnik v Mariboru je postal Nemec dr. Bouvier. In sedaj je tudi ljutomerski notar Nemec. Ti trije slučajji so se dogodili skoro v teku jednega mesca. Slovenski značaj notarske zbornice je sedaj v nevarnosti. Gosp. posl. Žičkar se je trudil na vse mogoče načine, da bi preprečil imenovanje Nemca za Lju-tomer. Toda pri svojih deželnozborskih in državnozborskih kolegih je našel le malo podpore. Veliko krivdo na tej germanizaciji v novejši dobi imajo tudi oni slovenski pro-fesorji, ki v svojem velikem veselju, da se kak Nemec poniža učiti se slovenskega jezika, dajejo istim povoljne razrede. Toda o tem še spregovorimo s profesorji kmalu prav resne besede.

(Ne smešite se!) Na Murskem polju je v Stari vesi nekdo, ki ima napis »Martin Schupanič«. Toraj spredi posili Nemec, zadi Slovenec. Upamo, da se ne bo smešil dolgo s tako budalostjo.

(Slovenske gorice z Murskim poljem, kaj bo z vami?) Neki kmet pri Radgoni je rekel: »Von Radkersburg bis Luttenberg muss eine deutsche Kette wer-den«. To bo kmalu resnica, če bomo spali, kakor v zadnjem času. V Gornji Radgoni je slaba meja. V Negovi je celo odtujeno nam učiteljstvo. Nadučitelj ima podporo od — čujte, čujte! — šulferajna; podučiteljica je Nemka, ki se je naučila komaj slovenščine

od tčencev. Slovenski stariši! Kaj dobe vaši otroki od takega učiteljstva? Sv. Lenartu in Sv. Trojici se še niti sanjalo ni, da bi mo-rala biti slovenska trga. Pri Sv. Tomažu je »bauernbund«, pri Velikinedelji feuerber in druge nemške komedije. In v Ormožu in Ljutomeru, katera tekmuje v nemškutar-jenju, je nemštvo tako trdo, da bi lahko z njim prediral zidove. In kako je v drugih narodnih (?) krajih, ki imajo bralna, pevka in gasilna društva? Rojaki, ne zapirajmo oči! Ni vse zlato, kar se sveti. A kaj se stori v zadnjem času, da bi bil videti kak napredek! — Vse spi. Nepozabljivi Freuensfeld nima naslednikov. In drugi voditelji?! Ni jih, pa jih ni! Tužna nam majka!

(Iz Št. Florijana ob Boču.) Slav-nosten dan je bil za nas 8. septembra. Ro-gaški dekan Franc Šalamon je nam blago-slovil isti dan nov velik oltar in vse nove cerkvene priprave.

(Iz Vuhreda-Marenberga.) Glede na nečuvni dogodek se bode zborovanje podružnice sv. Cirila in Metoda preložilo. Kedaj da se bo zborovalo, naznanili bomo pravočasno.

(Na živinski razstavi) 12. sept. v Brežicah so največ premij prejeli posest-niki iz Bizeljskega. Ob tej priliki je imel poto-valni učitelj g. Jelovšek potrebam primeren govor o živinoreji.

(Lenčekovo posestvo) na Blanci je kupil g. Fr. Veršec.

(Tatovi.) V noči 12. sept. so tatje na Dobovi v šoli iz zadnje sobe učiteljem in družini pobrali vso obleko, v spomin pa za-pustili veliko žrd, s katero so vzdignoli že-lezno omrežje; teden poprej so morda isti lopovi ukradli udovi Golobičevi z obleko vred 280 fl. denarjev. — 13. t. m. je bila tukaj pokopana utopljenka, udova Jožefa Apich iz Brežic, katera je ondi v Savo skočila!

(Iz Ljutomera se nam piše.) V zadnji številki se je od nepoznane strani krivično kritikovalo postopanje političnega uradnika g. dr. Bogdana Stepančiča, ki se je pred kratkim iz Ljutomera odselil. Resnici na ljubo bodi povedano, da se je ta gospod vedno popolnoma korektno vedel kot uradnik proti strankam bodisi katerega koli politič-nega mišljenja in tudi kot privatna oseba. Nikdar ga nismo videli pri demonstracijah, kakor večkrat druge prednike njegove. Tudi pravopis njegovega imena je dopisnik po ne-potrebnem pokvaril. Da pa so mu nekateri ljudje à la Voller ob njegovem slovesu na-pivali, menda ni njemu šteti v krivdo.

(Majšperg.) Sijajno se je vršila velika ljudska veselica in šolarska slavnost 11. sept. v proslavo petdesetletnice našega vladarja. Po slovesnem svetem opraviu v cerkvi je bilo potem nad 230 šolarjev pogosčenih s toplim kosilom. Po skupnih večernicah so se začele slavnostne igre na krasno ozaljšanem prostoru tik gostilnice Vobnerjeve. Slavnosten govor je imel naš požrtvovalen častni ud bral. društva g. dr. Jurtela. Radostno je poslušalo mnogobrojno občinstvo iz srca kipeče besede dobrega govornika, slavečega mil. vladarja. Prepričali smo se iz novega, kako udani so Slovenci svojemu vladarju, in lahko bi jih nazival vse Slovence v istini »cesarsko ljud-stvo«. Potem pa je vse občinstvo z veli-kim zanimanjem zasledovalo igri »Kje je meja« in »Mutec«. Kje bi le bilo mogoče, naj bi se večkrat igre predstavljale, ukaženo ljudstvo poslušalo tako rekoč s celim telesom. Pridnim diletantom-igralcem, nadalje gostom in neumornemu nadučitel. Žunkoviču srčna zahvala!

(Politikovanje, počitniška za-bava nemškemu profesorju.) Na svojem jutranjem sprehodu se snide gospod profesor G . . . , za časno na počitnicah v Celju, z nekaterimi svojimi prijatelji. »Heil«, »heiló«, »Heil und Sieg« — mu zadoni na-sproti in kot v zasmeh se sliši tudi »dobro jutro«. Gosp. profesorja pa slovenski pozdrav hudo razjezi, ter zaničljivo odgovori: »Glauben sie, wenn sie im windischen Orte sind, müssen

sie mich auch windisch begrüßen?« (»Menite, če ste v slovenskem kraju, da me morate tudi slovenski pozdraviti?«) Govorili so ti gospodje še nadalje o Slovencih, seveda za-ničljivo, kakor so začeli. Profesor G . . . je menda v počitnicah pozabil, da njegov nalog ni politikovanje in zabavljanje čez Slovence, marveč da njegov poklic (učitelja na srednji šoli), čisto kaj drugega zahteva, politiko pa prepoveduje. Ako niti tega ne ve, res kruha, kojega mu daje država — ne zasluži.

Društvene.

(Sv. Jurij ob Ščavnici.) Dne 4. septembra je obhajalo naše bralno društvo 50letnico cesarjevo. Redko kedaj še se je kaka veselica pri Sv. Jurju ob Ščavnici tako izvrstno obnesla, kakor ta. Vse je pripomoglo k tej slavnosti. Govorniki se svojimi govori, pevci se svojim izvrstnim petjem, igralci se svojim izurjenim igranjem. Občudovali smo posebno g. Majcena in njegove tamburaše.

(Katoliško tiskovno društvo v Mariboru) je imelo v ponedeljek 12. sept. svoj občni zbor. Udeležencev je bilo več nego drugekrat. Poročila tajnika in bla-gajnika so bila zelo zanimiva. V tiskarni so se izvršile velike izpremembe, kakor jih za-hteva časovni napredek. Namesto izstopiv-šega prof. Zidanška in župnika Lekšeta sta se volila prof. dr. Kovačič in kap. Gomilšek. Nazadnje so se stavili velevažni predlogi.

(Vabilo.) Vodstvo južnoštajarskega hmeljarskega društva vabi vse ude in sploh vse hmeljarje k glavni skupščini, katera se bode vršila torek, dne 20. sept. t. l. ob 8. uri zvečer v Hausenbichlerjevi gostilni v Žalci. Dnevni red obsega sledeče točke: 1.) poročilo o delovanju društva, 2.) račun za leto 1897, 3.) nasveti. Društveno vodstvo pričakuje prav obilne udeležbe.

(Dirka kolesarjev »Ptiči Se-liči« v Ljutomeru.) To Vam je bilo nekaj novega dne 8. t. m. za Mursko polje. Dirka slovenskih kolesarjev; tega še ni bilo. Zato je bila radovednost na vseh straneh velika. Dirkaška proga je imela nad 20 km. K startu oglasilo se je 14 dirkačev. Dobili so vsa tri darila dirkači od Kapele gg. Janko Horvat, Janko Hausmann in Josip Poljanec, ki so vozili 20 km. od 43-48 minut. Ob celi progi stali so razvrščeni gasilci slovenske gasilske zveze, ki so izborno skrbeli za red. Hiše v Križevcih, v Veržeji in na Cvenu bile so vse v zastavah. V Veržeji stal je slavalok in kolesarji bili so vsprejeti z godbo. Tako se je obnesel narodni slovenski trg Veržej, ki ima na čelu zares vrlega narod-njaka g. Osterca. Cvenski občini pa gre po-sebna hvala, da je tako lepo storila priprave za dirko. Za to pa je bil ta dan tudi dan poštene narodne zabave na Cvenu. Zbralo se je nad 2000 ljudi. Na svidenje pri jed-naki prihodni priliki. Zdravo!

(Gornja Radgona.) Z veseljem pripravljali smo se na veselico našega kme-tijskega bralnega društva za 11. septembra popoldne. Toda ob 9. uri zjutraj omenjenega dne prišla nam je žalostna vest, da je mila nam cesarica padla pod bodalom nečloveš-kega anarhista. Ta vest nam je vse veselje skalila. Svečanost smo sicer obhajali, a zraven nismo peli in tamburali, kakor smo name-ravali, ampak samo resnobni govori in po-govori bili so naša zabava. Slavnostni govor je prevzel Fr. Gomilšek, kapelan iz Jarenine, ki je svojo nalogo izvršil z najboljšim uspe-hom. Po slavnostnem govoru je slavnostni govornik še večkrat povzdignil svoj krepki glas ter v navdušenih napitnicah budil v svojih poslušalcih ljubezen do domovine in milega materinega jezika. Hvala tudi vsem drugim — zlasti sosedom Kapelčanom in Prekmurcem, ki so tudi marsikaj pripomogli, da se je naša proslava okolščinam primerno, dostojno vršila. Vsem kličemo: »Na svi-denje!« ob veselejši priliki.

(Društvo odvetniških in no-tarskih uradnikov) na Kranjskem, Koroškem in Primorskem v Celju vabi k

izvanrednemu občnemu zboru dne 1. oktobra 1898 ob 8. uri zvečer v gostilni »pri Radaju« na Bregu. K obilni udeležbi vabi odbor.

(Dijaški kuhinji v Ptuj) so darovali v šolskem letu 1897/98: (Dalje.) Slavni odbor okr. zastopa v Ormožu 20 gld., Neimenovani 10 gld., družba sv. Cirila in Metoda v Ljubljani 30 gld., slav. posojilnica v Gornji Radgoni 10 gld., Dr. Fr. Jurtela, odvetnik in dež. poslanec 15 gld., dva mariborska romarja 4 gld., Gomilšek Fran, kap. v Jarenini 2 gld., Črnko M., župnik v Sevnici 5 gld., Dr. Anton Mihalič, v imenu bralnega društva pri Mali nedelji 2 gld., dve neimenovani dobrotnici v Ptuj 100 gld., Schreiner

Fr., kap. pri Sv. Marjeti 3 gld., Zdravec P. kapelan v Zavrču 2 gld., Korošec Fran, nadžupnik pri Sv. Križu pri Slatini 5 gld., Vanous, trgovec v Radgoni 3 gld., Mihalič Jožef, kapelan pri Sv. Marku 3 gld., sl. okr. hranil. v Slov. Bistrici 10 gld., sl. posojilnica v Brežicah 5 gld., Sorglechner J., župnik na Hajdini 3 gld., Meško J., častni kanonik itd. 5 gld., Neimenovani v Ptuj 3 gld. 40 kr., Božič A., župan v Radoslavcih po g. dr. Mihaliču 1 gld., Kosar Fr. v Jursincih 1 gld., sl. okr. posojil. v Ljutomeru 5 gld., Eferl M., kaplan pri sv. Rupertu 1 gld., Neimenovani 2 gld., sl. okr. zastop v Ptuj 200 gld., slav. posojilnica v Makolah 20 gld. (Konec prih.)

Listnica uredništva. Vsled poročil o smrti cesarici morali smo mnogokaj izpustiti ali vsaj skrajšati. Brez zamere.

Loterijne številke.

Trst 10. sept. 1898: 75, 79, 22, 18, 64
Linc » » » 32, 16, 89, 66, 77

Hennebergova svila

meter 45 kr. do 14 gld. 65 kr., pristna le tedaj, ako se naroči naravnost v moji tovarni; črna, bela in barvana; tkanine, barve in vzorci po najnovejši šegi. Zasebnikom poštnine in carine prosto na dom. Vzorci obratno.

G. Henneberg-ova tovarna za svilo (c. in kr. dvorni zalagatelj) v Zürichu.

Razglas.

Podpisano ravnateljstvo naznanja, da Posojilnica mariborska

počeniš od 1. oktobra t. l. uraduje v svojem lastnem hramu v Nagytovaj ulici.

V Mariboru, dne 13. septembra 1898.

Ravnateljstvo Posojilnice v Mariboru.

Zahvala.

Podpisano vodstvo šole izreka vsem blagim prijateljem šolske mladine, ki so omogočili se svojimi doneski v denarjih in pridelkih šolsko veselico na Cvenu, povodom 50letnice presvitlega vladarja, posebno milostivi gospej kumici šolske zastave Olgi Rajh-ovi za lep dar 60 kron, prebivalcem vasi Cven, Krapje in Mota, ki so zložili v denarjih in pridelkih 140 kron, velečastitemu gospodu katehetu za prireditev cerkvene slovesnosti, ter Cvenskim pevcom — pristrčno zahvalo. Bog plati!

Vodstvo šole na Cvenu, dne 11. septembra 1898.

Toma Pušenjak, voditelj šole.

Št. 537.

Oznanilo.

Oddati je okrajni štipendij letnih 120 gld. za obiskovanje kmetijske šole v Germu pri Novem mestu.

Prošnje pošiljajo naj se okrajnemu odboru v Celji do 20. septembra 1898.

Okrajni odbor Celje, dne 9. septembra 1898.

Načelnik:
dr. Jos. Serbec.

Učenca išče

Franc Lorec, trgovec pri Sv. Tomažu, pri Ormožu. Zmožen mora biti slovenskega in nemškega jezika ter imeti dobra šolska spričevala. Hrano in stanovanje dobi od gospodarja. 2—1

Majhen dijak

se sprejme na stanovanje pri c. kr. učitelju F. Fistravec, Wielandplatz 1., I. nadstropje.

Zaloga in posojilnica glasovirjev Berte Volckmar,

državno izkušane učiteljice na glasovirju

v Mariboru, Gornjih gosposkih ulicah št. 54,

v pritličju nasproti c. kr. državne gimnazije).

Priporoča svojo bogato zalogo

8—1

novih
glasovirjev
in
pijanin

(s križnimi strunami, z orehovo polituro, črni in ameriški orehov les) kakor tudi

Harmonij

po evropskem in ameriskem seznanem sestavu iz najboljših tovarn po tovarniških cenah.

Glasovirji „Ehrbar“!

Jamči se pismeno. Plačuje se v obrokih. Stari glasovirji se zamenjavajo in prodajajo. Posojila po najnižji ceni.

Stefan Kaufmann

trgovec z železnim blagom v Radgoni 7—1

priporoča svojo veliko zalogo lepo pozlačenih nagrobnih križev po jako nizki ceni.

Sadni sejem v Gradcu,

ki ga priredi mestna občina Graška od 2. do 5. oktobra 1898. Pošilja se na trg k večjemu do 1. oktobra 1898.

Vstop prost; prostori se ne dajejo v najem. 1—2

Mestni svet v Gradcu (Komité za sadni sejem.)

Vožnje karte
in
tovorni listi

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antwerpna naravnost v Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. avstrijske vlade. Pojasnila daje radovoljno

koncesijovana potovalna pisarna 10

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (pritličje n. l.)

Umetno stavbarsko-klesarski obrt Murnikovih naslednikov

Anton Gajser,
lastnik.

v Mariboru
Kaiserstr.-Theatergasse št. 18.
Obstoji že 40 let.

Karol Kocijančič,
klesarski mojster.

Priporoča se za izdelovanje klesarskih in kiparskih del, kakor tudi popravil.

Največja zaloga na Spod. Štajarskem

gotovih, novih nagrobnih kamenov iz marmorja, sijanita in granita. — Marmorne plošče vsake boje in velikosti so vedno v pripravi. 7—14

Postrežba točna. — Cena jako nizka.

Trgovina umetnega in stavbenega kamnoseka

J. F. PEYER-a

Kokoschinegg-Allee — Maribor — Hilariusstrasse.

Se priporoča p. n. občinstvu za vsa kamnoseška in podobarska dela, kakor tudi za vsa popravila.

Velika zaloga izdelanih novih nagrobnih kamenov, marmornih plošč vseh barv in vsake velikosti vedno na prodajo. 29—45

Solidna postrežba in prav nizke cene.

„Slovarček“

jako pripravna knjiga, se nemščine, in „Anglež“

se angleščine za potrebo naglo in brez učitelja priučiti, dobi se po 55 kr. poštne povsod prosto, pri izdajatelju Jož. Paulin-u v Ljubljani, Marijin trg št. 1., kakor tudi v mnogih knjigarnah. Plačilo naročila v pisemnih markah pridjati je najpripravnejše. 1-5

Svoji k svojim!

Anton P. Kolenc,

trgovec v Celji

v „Narodnem domu“

in „pri kroni“.

Priporoča čast. duhovščini in slav. občinstvu svojo bogato zalogo raznovrstnega

špecerijskega blaga

po jako nizkih cenah, kakor tudi vino, na debelo in drobno.

Kupujem vsake vrste deželnih pridelkov, kakor: oves, pšenico, rž, ječmen, ajdo, proso, suho bučno seme, orehe, konoplje, laneno seme, detelno seme, krompir na cele vagone, sploh vse deželne pridelke po najvišjih cenah. Vzamem tudi še fižol vsake vrste in vsako množino, kakor tudi jajca in kuretnino.

Z veselošpovanjem 29-52

Anton P. Koleno.

Oskrbništvo grajščine

Herbersdorf

prodaja od železniške postaje Wildon na Štajarskem proti povzetju

jabolčnik

zlatorumen z izvrstnim okusom, po 6, 8, 10 in 12 kr. liter. 6

Uljudnej pozornosti

posebno priporočeno!

V vsakem poštno-oddajnem okraji, v vsakej fari in po potrebi in želji tudi v vsakej občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec z ozira-vrednim postranskim zaslužkom, ki se vedno množi in mnoga leta traja, od nekega, čez trideset let obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti in prve vrste. Pisemne ponudbe pod 20.298, Gradec, poste restante.

Domača tvrdka!

Podpisana ima v zalogi najraznovrstnejše trpežno, krasno blago za bandera, baldahine, raznobavne plašče, kazule, pluviale, dalmatike, velume, albe, koretelje, prte itd.

sploh vse, kar se rabi v cerkvi pri službi božji. — Prevzema tudi vezenje, prenovljenje stare obleke in vsa popravila. — Izdeluje ročno in pošteno po najnižji ceni bandera in vse drugo obleko.

Prečastite gospode prosim, da se blagovolje pri naročilih ozirajo na domačo tvrdko ter ne uvažujejo tujih tvrdk, društev in potujočih agentov.

Zagotavlja hitro in najpoštenjšo postrežbo in najnižjo ceno, zatrjuje, da bode hvaležna tudi za najmanjše naročilo.

Najodličnejšim spoštovanjem se priporoča

Ana Hofbauer,

imejteljica zaloge cerkvene obleke, orodja in posode

v Ljubljani, Wolfve ulice št. 4.

Domača tvrdka!

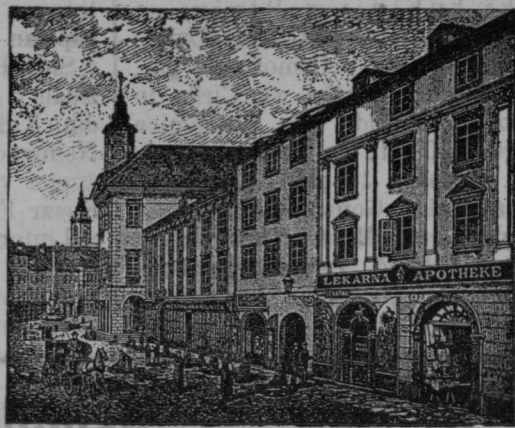
Domača tvrdka v Ljubljani, Wolfve ulice 4.

17-25

Dobiva se najceneje v podpisani lekarni, ako se naroča po pošti.

Pogled mestnega trga in lekarne Ubald pl. Trnkóczy ja v Ljubljani.

4-12

Ubald pl. Trnkóczy

lekar pri rotovžu zraven mestne hranilnice v Ljubljani priporoča sledeča zdravila:

Doktor pl. Trnkóczy ja

želodečne

kapljice. Dobro sredstvo za želodec. — 1 steklenica 20 kr., 1 tucat 2 gld.

Doktor pl. Trnkóczy ja

krogljice

odvajalne (čistilne) čistijo želodec. — Škatlja 21 kr., zametek 1 gld. 5 kr., pet zamotkov 4 gld. 75 kr.

Marija Zell. Varstv. znamka. Pocukrene krogljice, 1 škatlj. 40 kr., 3 škatlj. 1 gld.

Doktor pl. Trnkóczy ja

prsni,

pljučni in kašljev sok ali zeliščni sirup, sestavljen z lahko raztvorljivim vapnenim železom, utiša kašelj, raztvorja sliz, ublažuje bol in kašelj, vzbuja slast do jedi in tvori kri. — 1 steklenica 56 kr., pol tucata 2 gld. 50 kr.

Doktor pl. Trnkóczy ja

protinski

ali drgnilni cvet (udov cvet, Gichtgeist) je kol bol utešujoče, ublažujoče drgnjenje za križ, roke in noge, kot zopet poživljajoče drgnjenje po dolgi hoji in težkem delu itd. priporočljiv. — 1 steklenica 50 kr., 6 steklenic 2 gld. 50 kr.

Doktor pl. Trnkóczy ja tinktura za

kurja očesa,

izkušeno sredstvo zoper boleča kurja očesa, bradovice, utrpenje kože, žulje in ozeblino. Ima to veliko prednost, da se samo le s priloženim čopičem bolani del namaže. Steklenica po 40 kr. Šest steklenic 1 gld. 75 kr.

Varstvena znamka.

Phönixsova pomada

je bila na razstavi za zdravstvene in bolnikostrežne zadeve v Stuttgartu 1. 1890 odlikovana z medaljo, je priznana kot izvrstna po mnogih zdravnikih in vsled tisočeri zahvalnih pism. Ta pomada je edino sedaj obstoječe neškodljivo sredstvo, vsled katerega pri možkih in ženskih lasje silno bujno rastejo, ne izpadajo, ter se takoj odpravijo lusnine raz glave. Tudi dobro služi za to, da se moreš koj v mladosti ponašati z brki. Vspeli in neškodljivost se jamči.

Lonček te pomade stane 90 kr. Dobi se po poštnem povzetju, ali pa, če se penar že naprej pošlje.

Naslov: **Hoppe, Dunaj, XV., Pouthongasse 3.**

7-26

Trgovec R. Bračko

v novem poštnem hramu v Ptuj

prodaja in belo in rudečo kislino ali špiritus za jesih 1 steklenico po 15, 25, 50 kr. in 1 gld. Iz 1 litra kisline se naredi po 30 litrov močnega jesiha.

Fino laško olje 1 liter 40, 48, 60, 80 kr.

Domači zasekani špeh 1 kilo 68, 72 kr.

Sladkor v grudi 1 kilo 38 kr.

Kava 1 kilo gld. 1.20 do 2.—

Suha moka 1 kilo 10, 12, 14, 16, 18 kr. itd.

3-3

Razpis

nadničeljske in podničeljske službe.

Na slovenski dvorazrednici pri Sv. Duhu na Ostrem vrhu se razpisuje mesto nadničelja z dohodki II. plač. razreda.

Ob enem se tudi razpisuje mesto podničelja, oziroma podničeljske v istem plačilnem razredu, s prostim stanovanjem, potrebno lišno opravo in kurjavo.

Prošnje naj se blagovolijo poslati podpisaniemu vsaj do 24. septembra t. l.

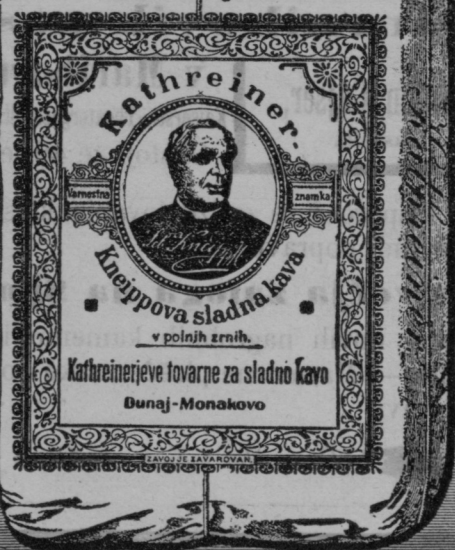
Krajni šolski svet Sv. Duh na O. V. posta Luče-Leutschach, 31. avg. 1898.

Viničar

se sprejme s 1. novembrom pri gorici gospoda Jurca v Halozah. 2-3

PRISTEN

Cena zavoju 25 kr. (50 vinarov) vsebina 500 gramov.

V svojo lastno korist naj zahtevajo in jemljejo kupovalci le take izvirne zavoje.

Zganjarija

R. Wieser-ja v Hočah pri Mariboru.

Največa zganjarska zaloga na Štajarskem po čuda nizkih cenah. Zdravilski konjak za boleestnike in okrevalec kemikno razložen in spoznan za čisto vinsko prekapnino. 129

Lep zaslužek

za krščanske trgovce, učitelje, uradnike in druge pripravne osebe je

zastop „Unio catholica“.

Pojasnila ustneno ali pisмено pri generalnem zastopu „unio catholica“ v Gradcu, Radetzkijeva ulica št. 1. 2-3

vsakih vrst za domačo in javno rabo, za kmetijstvo, stavbe in obrt.

NOVOST: Po Bower-Barffovih patentnih inoksidacijskih sesalkih.

inoksidirane sesalke

so obvarovane zoper rjo.

Ceniki gratis in franko. **W. GARVENS, DUNAJ,**

Se dobiva v vseh trgovinah s stroji in železom, v tehničnih, vodovodnih in vodnjakeopnih podjetjih itd.

Zahtevaj izrečno:

Garvenove inoksidirane sesalke, ozir. Garvenove tehtnice.

18-26

(I. Wallfischgasse 14. I. Schwarzenbergstrasse 6. gratis in franko

najnovjših, zboljšanih izdelatev.

Tehtnice decimalne, centezimalne, na

kembelj in mostne od lesa in železa, za

tovarnarsko, kmetijsko in obrtniško rabo. Teht-

nica za osebe, za domačo rabo, za živino.

Komanditna zadruga za sesalke in izdelke strojev.

Ceniki

gratis in franko